

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการสอนแบบ คละชั้นเรียนในประเทศญี่ปุ่น ฉบับสั้น

มหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด
สถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็ก
(HUE RISE)

คำนำ

การพัฒนาการสอนแบบคละชั้นเรียนทั่วโลก

หนังสือเล่มนี้เป็นการสรุปเนื้อหาของ “คู่มือการสอนแบบคละชั้นเรียนในถิ่นทุรกันดาร” (พ.ศ. 2562) ซึ่งตีพิมพ์เป็นภาษาญี่ปุ่น โดยมหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด - สถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็ก (HUE RISE) เดิมทีคู่มือภาษาญี่ปุ่นนี้ออกแบบมาเพื่อไว้ใช้สอนนักศึกษามหาวิทยาลัยและช่วยสนับสนุนโครงการฝึกงานต่าง ๆ มีนักเรียน ครูประจำการ และผู้บริหารการศึกษาตาวนโหลดไปหลายครั้ง โดยไม่ใช่เพียงในประเทศญี่ปุ่นแต่รวมไปถึงในต่างประเทศอีกด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบคละชั้นเรียนสามารถพบเห็นได้ทุกที่ ทั้งในประเทศอุตสาหกรรมและประเทศกำลังพัฒนา บางแห่งมีขนาดเล็กและบางแห่งก็มีขนาดใหญ่กว่าเนื่องจากระดับความทุรกันดารหรือความพร้อมของผู้สอน ทุกประเทศมีวิธีที่สร้างสรรค์ของตนเองในการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้นเรียนตามนโยบายและวัฒนธรรมการศึกษาของตน อย่างไรก็ตาม ผู้สอนจำนวนมากมักจะประสบปัญหาในการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้นเรียนโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา โครงการพัฒนาการศึกษาที่ดำเนินการโดย JICA (Japan International Cooperation Agency; องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น) และองค์กรพัฒนาเอกชน (อพช.) มุ่งเน้นไปที่การสอนและการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้นเรียน และบางครั้งพวกเขาขอให้เราให้ความช่วยเหลือด้านวิชาชีพ เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการสอนแบบคละชั้นเรียนในรูปแบบญี่ปุ่นนี้จะเป็นประโยชน์กับประเทศอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ไม่มีระบบใดที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นเราหวังว่าจะพัฒนาและเรียนรู้ต่อไปโดยร่วมมือและแบ่งปันความรู้และเทคนิคต่าง ๆ กับทุกประเทศ

เอกสารนี้มีเพียงแนวความคิดพื้นฐานเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ข้อมูลเพิ่มเติมที่มีรายละเอียดกว่านี้ รวมถึงแผนการสอน ตัวอย่างจะได้ตีพิมพ์เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พวกเราหวังว่าการตีพิมพ์ครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใดก็ตามที่มีความเกี่ยวข้องกับการสอนแบบคละชั้นเรียนทั่วโลก

เมษายน พ.ศ. 2563

อายุมิ คาวามาเอะ

รองผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็ก

มหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด

สามารถดูคู่มือฉบับเต็มภาษาญี่ปุ่นได้ที่ลิงก์ด้านล่าง

「へき地・複式学級における学習指導の手引」北海道教育大学へき地・小規模校教育研究センター，2019.3

มหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด - สถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็ก. คู่มือการสอนแบบคละชั้นเรียนในถิ่นทุรกันดาร. มีนาคม พ.ศ. 2562

https://www.hokkyodai.ac.jp/edu_center_remoteplace/public/duplex_guide.html

สารบัญ

1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการสอนแบบคละชั้นเรียน.....	1
1.1 การศึกษาภาคบังคับในประเทศญี่ปุ่น.....	1
1.2 ชั้นเรียนแบบคละ.....	2
1.3 โรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร.....	2
1.4 กระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนแบบคละ.....	2
2. แนวคิดพื้นฐานเบื้องหลังการสอนแบบคละชั้นเรียน.....	4
2.1 ลักษณะของการสอนแบบคละชั้นเรียน.....	4
2.2 การเปลี่ยนข้อเสียเปรียบให้กลายเป็นข้อได้เปรียบในการสอนแบบคละชั้นเรียน.....	4
3. ประเภทของการสอนแบบคละชั้นเรียน.....	6
3.1 การสอนแบบยี่ดระดับชั้นและการสอนแบบบทเรียนเดียวกัน.....	6
3.2 ลักษณะของแนวคิดทางการสอนแบบคละชั้นเรียนต่าง ๆ.....	6
4. การสอนแบบยี่ดตามระดับชั้นและกระบวนการเรียนการสอน.....	7
4.1 กระบวนการเรียนการสอนแบบสี่ส่วน.....	7
4.2 ซีราชิ: การประสานขั้นตอนในบทเรียนต่าง ๆ สำหรับสองระดับชั้น รวมในชั้นเรียนเดียว.....	8
4.3 การทำซีราชิทั้งบทเรียน.....	9
4.4 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเมื่อทำซีราชิ.....	10
5. การสอนทางตรงและการสอนทางอ้อม.....	10
5.1 นิยามของการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อม.....	10
5.2 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเมื่อสอนทางตรงและสอนทางอ้อม.....	11
5.3 วาทารี: การสลับไปมาระหว่างระดับชั้น.....	12
5.3.1 การสอนทั้งสองระดับชั้นอย่างเท่าเทียม.....	12
5.3.2 การเลือกสอนทางตรงให้ระดับชั้นหนึ่งมากกว่า.....	13
5.3.3 การประสานการสอนทางตรง การสอนทางอ้อม และการสอนพร้อมกัน.....	14
5.4 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับวาทารี.....	15
5.5 ปัจจัยที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงและบทบาทของนักเรียน.....	15

รายการอ้างอิง

บรรณานุกรม

1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการสอนแบบคละชั้นเรียน

1.1 การศึกษาภาคบังคับในประเทศญี่ปุ่น

เราจำเป็นต้องอธิบายระบบการศึกษาของประเทศญี่ปุ่นคร่าว ๆ ก่อนที่จะเริ่มทำความเข้าใจการสอนแบบคละชั้นเรียนในประเทศได้ ระยะเวลาของการศึกษาภาคบังคับในประเทศญี่ปุ่นคือ 9 ปี (6+3 ระดับชั้นประถมศึกษา 6 ปี และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี) สำหรับนักเรียนช่วงอายุ 6 ถึง 15 ปี รัฐธรรมนูญญี่ปุ่นกำหนดให้ประชาชนช่วงอายุนั้นได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

ตามสถิติปีพ.ศ. 2562 ของ MEXT (Ministry of Education, Culture, Sports, Science, and Technology; กระทรวงการศึกษา วัฒนธรรม การกีฬา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี) มีโรงเรียนรัฐบาลระดับประถม 19,432 แห่ง และโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 9,731 แห่ง จำนวนนักเรียนในชั้นเรียนของระดับชั้นเดียวนั้น โดยมาตรฐานแล้วในชั้นปี 1 จะมีต่ำกว่า 35 คน ชั้นปีที่ 2-6 ในโรงเรียนประถมมี 40 คน และในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีนักเรียนจำนวน 40 คนในทุกชั้นเรียน

ชั้นเรียนแบบคละระดับชั้นมีจำนวนนักเรียนมากที่สุดได้ 16 คน โดยรวมสองระดับชั้นเข้าด้วยกันบวกกับนักเรียนอีก 8 คนถ้ามีนักเรียนจากชั้นปีแรกอยู่ โรงเรียนประถม 1,912 แห่งมีชั้นเรียนแบบคละนับเป็น 11.8 เปอร์เซ็นต์จาก 19,432 โรงเรียน และจากทั้งหมดนั้นมี 382 โรงเรียนที่ไม่มีชั้นเรียนแบบสอนแค่ระดับชั้นเดียวเลย (โรงเรียนสอนคละชั้นเรียน 100 เปอร์เซ็นต์)

ภายใต้พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษาในถิ่นทุรกันดาร (พ.ศ. 2497) มีโรงเรียนประถม 1,758 แห่ง (9 เปอร์เซ็นต์จากทั้งหมด) และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 932 แห่ง (9.6 เปอร์เซ็นต์จากทั้งหมด) ลงทะเบียนเป็น “โรงเรียนสำหรับถิ่นทุรกันดาร” และพวกเขาสามารถคงมาตรฐานการศึกษาไว้ได้ดี เอกสารประกอบหลักสูตรจากรัฐบาลญี่ปุ่นกำหนดขอบเขตการเรียนรู้และเนื้อหาการสอนไว้ เพื่อให้ให้นักเรียนที่ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ไหนและอยู่ในโรงเรียนขนาดใดก็ตามในประเทศญี่ปุ่นสามารถเข้าถึงช่องทางการศึกษาต่าง ๆ ได้

ฮอกไกโด จังหวัดที่อยู่เหนือที่สุดในประเทศญี่ปุ่น มีเปอร์เซ็นต์โรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร และจำนวนชั้นเรียนแบบคละที่สูงกว่า นั่นคือเหตุผลว่าทำไมมหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโดจึงได้ก่อตั้งสถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็กขึ้น เพื่อเพิ่มจำนวนผู้สอนให้สามารถรองรับความต้องการด้านการศึกษาในท้องถิ่นนั้นได้

1.2 ชั้นเรียนแบบคละ

เราสามารถเรียกห้องเรียนแบบคละชั้นว่าเป็นชั้นเรียนที่รวมนักเรียนจากคนละระดับชั้นกันก็ได้ โดยทั่วไปแล้วจะเป็นนักเรียนที่มาจากชั้นปีใกล้เคียงกัน ยกตัวอย่างเช่น นักเรียน ป.1 กับ ป.2 หรือนักเรียน ป.3 กับ ป.4 ในหลายปีที่ผ่าน มา เนื่องจากจำนวนนักเรียนในเขตชนบทลดน้อยลง ชั้นเรียนแบบคละที่พบเจอได้จึงมีจำนวนนักเรียนน้อยมาก ๆ (เช่น ชั้นเรียนที่มีเด็กนักเรียนแค่สองคน จาก ป.3 หนึ่งคน และอีกคนจาก ป.4) หรือเป็นชั้นเรียนแบบคละที่แปลกออกไปอีก (มีนักเรียน ป.3 กับ ป.5 อยู่ด้วยกัน)

1.3 โรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร

ชั้นเรียนแบบคละส่วนใหญ่มักพบในโรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ด้อยโอกาสในด้านการเชื่อมโยงทางการขนส่ง ด้านตำแหน่งที่ตั้ง และด้านสถานะของวัฒนธรรม โรงเรียนรัฐบาลชั้นประถมและชั้นมัธยมตอนต้นพวกนี้ถูกตั้งขึ้นตามที่ข้อบัญญัติการปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดไว้

“...โรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร หมายถึง โรงเรียนประถม โรงเรียนมัธยมตอนต้น และ

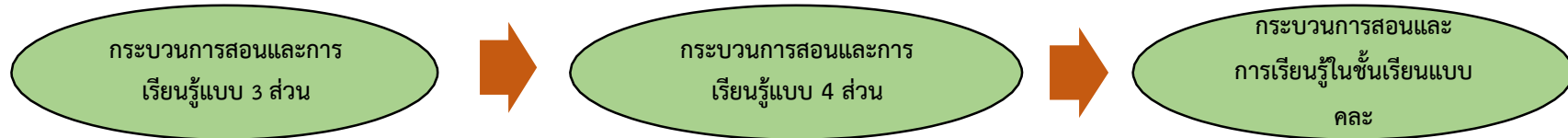
โรงเรียนสำหรับการศึกษาภาคบังคับ เป็นโรงเรียนรัฐบาล...ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภูเขา เกาะที่อยู่ห่างไกล และพื้นที่อื่น ๆ ซึ่งไม่มีสภาพการจราจร [ที่เพียงพอ] และสภาพของธรรมชาติ เศรษฐกิจ หรือวัฒนธรรมที่ดีพอ”
(มาตราที่ 2 พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษาในถิ่นทุรกันดาร ปรับปรุงเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2558)

1.4 กระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนแบบคละ

ตามระเบียบบังคับใช้ของพระราชบัญญัติการศึกษาภายในโรงเรียน คาบเรียนระดับชั้นประถม คาบหนึ่งมีความยาว 45 นาที โดยปกติแล้ว โครงสร้างของคาบเรียนจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ช่วงเกริ่นนำ พัฒนา และสรุป อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เป็นการสอนแบบคละชั้น กระบวนการนี้จะถูกจัดเรียงใหม่เป็น 4 ส่วนแทน ได้แก่ การรับรู้ปัญหา การแก้ไขปัญหา การทำความเข้าใจหัวข้ออย่างสมบูรณ์ รวมถึงการทำความเข้าใจและการทดลองใช้ ยิ่งกว่านั้น กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นให้นักเรียนจากคนละระดับชั้นทำนั้นควรรวบให้เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อให้ผู้สอนสามารถสลับไปมาระหว่างกลุ่มนักเรียนสองระดับชั้นได้

เทคนิคนี้เรียกในภาษาญี่ปุ่นว่า ซีราชิ เราจะอธิบายเรื่องนี้เพิ่มเติมในหน้าที่ 8

ตารางที่ 1 กระบวนการการสอนในชั้นเรียนแบบคละ



กระบวนการ	บทบาทของนักเรียน
ส่วน A: เกริ่นนำ	<ul style="list-style-type: none"> มองเห็นงานที่ต้องทำในวันนั้นและตั้งใจทำอย่างมั่นใจ
ส่วน B: พัฒนาการ	<ul style="list-style-type: none"> แก้ปัญหาด้วยการใช้บทเรียนและความคิดใหม่ๆ อธิบายให้ชัดเจนและช่วยให้คิดได้ลึกซึ้งขึ้นผ่านการเรียนรู้ไปพร้อมกับนักเรียนคนอื่น
ส่วน C: สรุป	<ul style="list-style-type: none"> พยายามทำความเข้าใจผ่านการทบทวนบทเรียน ทดสอบความเข้าใจด้วยการทำแบบฝึกหัด



กระบวนการ	บทบาทของนักเรียน
ส่วน A: การรับรู้ปัญหา	<ul style="list-style-type: none"> มองเห็นงานที่ต้องเรียนรู้และคิดหาวิธีแก้ไขปัญหา
ส่วน B: การแก้ไขปัญหา	<ul style="list-style-type: none"> ทำการแก้ปัญหาด้วยตัวเอง
ส่วน C: การเข้าใจอย่างสมบูรณ์	<ul style="list-style-type: none"> แลกเปลี่ยนผลลัพธ์กับ ทบทวนบทเรียนเพื่อเสริมความเข้าใจให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
ส่วน D: ทำความคุ้นเคยและการทดลองใช้	<ul style="list-style-type: none"> กระตุ้นให้สนใจอยากเรียนบทเรียนต่อไปมากขึ้นโดยการประเมินและทำให้เนื้อหาในชั้นเรียนล้าลึกขึ้น



นักเรียนระดับชั้นต่ำกว่า	นักเรียนระดับชั้นสูงกว่า
กระบวนการ	กระบวนการ
ส่วน A: การรับรู้ปัญหา	ส่วน D+: ทำความคุ้นเคยและการทดลองใช้ (บทเรียนก่อนหน้า)
ส่วน B: การแก้ไขปัญหา	ส่วน A: การรับรู้ปัญหา
ส่วน C: การเข้าใจอย่างสมบูรณ์	ส่วน B: การแก้ไขปัญหา
ส่วน D: ทำความคุ้นเคยและการทดลองใช้	ส่วน B: การแก้ไขปัญหา

2. แนวคิดพื้นฐานเบื้องหลังการสอนแบบคละชั้นเรียน

2.1 ลักษณะของการสอนแบบคละชั้นเรียน

ในการสอนแบบคละชั้นเรียน สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ ข้อได้เปรียบของชั้นเรียนแบบคละ การผสมผสานลักษณะของการศึกษาแบบคละชั้นเรียนในถิ่นทุรกันดารอย่างมีประสิทธิภาพ และแนวคิดทางการสอนที่ยืดหยุ่น เราสามารถสรุปออกมาเป็นแนวคิดพื้นฐานได้ 3 ข้อ ดังนี้

แนวคิดพื้นฐานสำหรับการสอนแบบคละชั้นเรียนในถิ่นทุรกันดาร

1. เพื่อให้นักเรียนได้ค้นพบความสุขในการเรียนรู้กับความสำเร้จ และให้เกิดความเข้าใจกับเห็นถึงคุณค่าในสภาพแวดล้อมท้องถิ่นผ่านประสบการณ์การทำกิจกรรมนอกห้อง
2. เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทัศนคติการเรียนรู้ผ่านการส่งเสริมด้วยวิธีสอนทางอ้อม การอบรมสอนวิธีการเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์อย่างลึกซึ้ง
3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความเพลิดเพลินกับชีวิตด้วยการใช้ประโยชน์จากกลุ่มชุมชนที่มีความใกล้ชิดและมีกลุ่มอายุแตกต่างกัน ทำให้มีมุมมองที่กว้างขึ้น และเสริมพลังการคิด การพิจารณา และการแสดงออก

2.2 การเปลี่ยนข้อเสียเปรียบให้กลายเป็นข้อได้เปรียบในการสอนแบบคละชั้นเรียน

ข้อเสียเปรียบ 3 ข้อต่อไปนี้มีก่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบคละชั้นเรียน แต่เมื่อเราดูตามตารางที่ 2 แล้ว สมมติฐานด้านลบพวกนี้จะไม่เป็นจริงเลยถ้าชั้นเรียนแบบคละนั้นมีผู้สอนที่มีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2 การเปลี่ยนข้อเสียเปรียบให้กลายเป็นข้อได้เปรียบในการสอนแบบคละชั้นเรียน

	ข้อที่ 1	ข้อที่ 2	ข้อที่ 3
<p>ข้อเสียเปรียบ</p> <p>↓</p> <p>ข้อได้เปรียบ</p> <p>↓</p> <p>คำแนะนำที่ใช้ได้จริง</p>	<p>นักเรียนมีโอกาสเจอมุมมองที่แคบกว่าและพลาดโอกาสพัฒนาการเรียนรู้ให้ลึกซึ้งขึ้นผ่านการสนทนา</p>	<p>นักเรียนทั้งสองระดับชั้นได้รับการสอนทางตรงน้อยกว่า</p>	<p>เพราะเป็นชั้นเรียนที่ประกอบด้วยสองระดับชั้นสมาชิกในชั้นเรียนจึงมักเปลี่ยนไปทุกปี</p>
	<p>ในชั้นเรียนขนาดเล็ก นักเรียนสามารถเข้าใจการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานได้ลึกซึ้งขึ้นด้วยการสอนอย่างใส่ใจในความต้องการส่วนบุคคล</p>	<p>ประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยตนเองจะช่วยพัฒนาความสามารถให้นักเรียนเสาะหาความรู้ด้วยตนเองต่อไปได้</p>	<p>ทั้งนักเรียนระดับชั้นสูงกว่าและต่ำกว่าได้ฝึกฝนทัศนคติการเรียนรู้นอกกระดับชั้นของตัวเอง</p>
	<ul style="list-style-type: none"> ● จัดเตรียมอุปกรณ์การสอน เอกสาร ฯลฯ ตามกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน ● เข้าใจสถานะการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนระหว่างที่อยู่ในกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการสอน ● ได้แบ่งปันความสุขจากการก้าวหน้าและการเจริญเติบโตของนักเรียนแต่ละคน 	<ul style="list-style-type: none"> ● สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่นักเรียนหรือกลุ่มนักเรียนสามารถทำกิจกรรมเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ● ใช้แนวคิดที่ยืดหยุ่นควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น ● ผสมผสานความคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง 	<ul style="list-style-type: none"> ● ช่วยพัฒนาความเป็นผู้นำในหมู่นักเรียนที่อยู่ระดับชั้นสูงกว่า ● ปลุกฝังให้นักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าอยากพัฒนาตนเองจนสามารถเข้าใจเนื้อหาเทียบเท่ากับนักเรียนในระดับชั้นสูงกว่าได้ ● ปลุกฝังจิตวิญญาณแห่งการร่วมมือและการยอมรับผ่านการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบเจอกันข้ามระดับชั้น

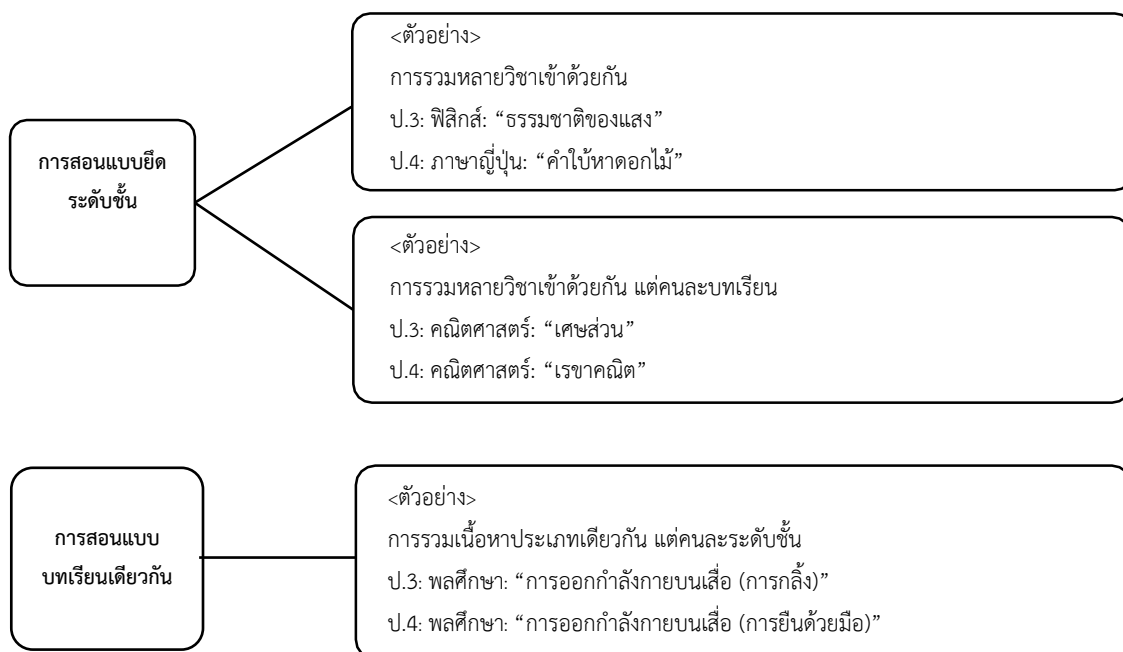
3. ประเภทของการสอนแบบคละชั้นเรียน

3.1 การสอนแบบยี่ดระดับชั้นและการสอนแบบบทเรียนเดียวกัน

การดำเนินการสอนที่มีประสิทธิภาพในชั้นเรียนแบบคละชั้นนั้นจำเป็นต้องออกแบบแผนการสอนที่คำนึงถึงสภาวะที่แท้จริงของโรงเรียน นักเรียน วิชาที่จะสอน และเนื้อหา มีประเภทการสอนแบบคละชั้นอยู่ 2 ประเภทหลัก ได้แก่ การสอนแบบยี่ดระดับชั้นและการสอนแบบบทเรียนเดียวกัน

การสอนแบบยี่ดระดับชั้นเป็นวิธีการสอนที่นักเรียนแต่ละระดับชั้นอยู่ในห้องเรียนเดียวกัน แต่เรียนคนละวิชา ส่วนอีกด้านหนึ่ง การสอนแบบบทเรียนเดียวกันเป็นวิธีการสอนที่นักเรียนจากทั้งสองระดับชั้นเรียนหัวข้อเดียวกัน ในเวลาเดียวกัน มีเนื้อหาที่ต่างกันไปเล็กน้อยตามระดับอายุ แต่ใช้สื่อเดียวกัน ตารางที่ 3 เป็นตัวอย่างการรวมวิชาและบทเรียน จำแนกตามแนวการสอนทั้งสองประเภท

ตารางที่ 3 ประเภทการสอนแบบคละชั้น 2 ประเภทหลัก



3.2 ลักษณะของแนวคิดทางการสอนแบบคละชั้นเรียนต่าง ๆ

แนวคิดทางการสอนทั้งสองแบบมีข้อได้เปรียบและปัญหาที่ผู้สอนควรคำนึงถึงระหว่างที่ออกแบบแผนการสอนสำหรับชั้นเรียนแบบคละ

ตารางที่ 4 ลักษณะของแนวคิดทางการสอนทั้งสองแบบ



	การสอนแบบยี่ระดับชั้น	การสอนแบบบทเรียนเดียวกัน
ลักษณะที่ เด่น	<ul style="list-style-type: none"> ● สามารถติดตามพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของนักเรียนควบคู่ไปกับโครงสร้างหลักสูตรของแต่ละระดับชั้นได้ง่าย 	<ul style="list-style-type: none"> ● ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันและสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น ● เกิดความกลมเกลียวระหว่างนักเรียนจากสองระดับชั้น
ลักษณะที่ เฉพาะตัว	<ul style="list-style-type: none"> ● ระวังอย่าเผลอไปขัดช่วงเวลาทำกิจกรรมการเรียนรู้ ความสามารถในการเรียนรู้ที่กำลังก่อตัว และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้น ● นักเรียนเข้าใจขั้นตอนและวิธีการเรียนรู้ 	<ul style="list-style-type: none"> ● กิจกรรมการเรียนรู้ควรจัดขึ้นตามระดับความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนและระดับของพัฒนาการ ● ควรกำจัดการอุปสรรค เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของแต่ละวิชาได้ ● ควรคำนึงถึงโครงสร้างของแต่ละวิชา

4. การสอนแบบยึดตามระดับชั้นและกระบวนการเรียนการสอน

4.1 กระบวนการเรียนการสอนแบบสี่ส่วน

อย่างที่ได้อธิบายไว้ในหน้า 2 และ 3 กระบวนการเรียนการสอนโดยทั่วไปแล้วจะประกอบด้วย 3 ส่วน (ช่วงเกริ่นนำ-พัฒนา-สรุป) ในการสอนแบบระดับชั้นเดียว แต่สำหรับการสอนในชั้นเรียนแบบคณะให้มีประสิทธิภาพนั้น เราแนะนำให้ใช้ 4 ส่วนแทน เพราะครูสอนจะต้องสอนนักเรียนจากสองระดับชั้นพร้อมกัน เลยจำเป็นต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นระเบียบสำหรับทั้งสองระดับชั้น และดำเนินการสอนแบบต่างลำดับด้วยการดำเนินขั้นเนื้อหาแต่ละชั้นในบทเรียน

ตารางที่ 5 กระบวนการเรียนการสอนแบบสี่ส่วน

กระบวนการเรียนการสอน	บทบาทของนักเรียน
ส่วน A การรับรู้ปัญหา 	มองเห็นงานที่ต้องเรียนรู้และคิดหาวิธีแก้ไขปัญหา
ส่วน B การแก้ไขปัญหา 	ทำการแก้ปัญหาด้วยตนเอง
ส่วน C การเข้าใจอย่างสมบูรณ์ 	แลกเปลี่ยนผลลัพธ์กัน ทบทวนบทเรียนเพื่อเสริมความเข้าใจให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
ส่วน D ทำความคุ้นเคยและการทดลองใช้	กระตุ้นให้สนใจอยากเรียนบทเรียนต่อไปมากขึ้นโดยการประเมินและทำให้เนื้อหาในชั้นเรียนล้าลึกขึ้น

4.2 ซีราซี: การประสานขั้นตอนในบทเรียนต่าง ๆ สำหรับสองระดับชั้นรวมในชั้นเรียนเดียว

ตารางที่ 6 แสดงวิธีการผสมการดำเนินเนื้อหาของแต่ละระดับชั้นในบทเรียนเดียว (ในเวลา 45 นาทีในโรงเรียนประถม) การดำเนินเนื้อหานี้เรียกว่า ซีราซี ในภาษาญี่ปุ่น ผู้สอนที่ใช้เทคนิคนี้จะต้องสลับสอนระหว่างสองระดับชั้นหลังจบแต่ละส่วนของคาบเรียน ขณะที่ผู้สอนกำลังดูและระดับชั้นหนึ่งอยู่นั้น กลุ่มนักเรียนอีกกลุ่มก็จะศึกษาด้วยตนเอง จุดสำคัญอีกจุดที่ต้องกล่าวถึงที่นี่เกี่ยวกับขั้น “ทำความคุ้นเคยและการทดลองใช้” สำหรับนักเรียนระดับชั้นสูงกว่า ซึ่งจะเป็นส่วนแรกในคาบเรียนของพวกเขา ความจริงแล้วขั้นนี้เป็นการทบทวนคาบเรียนก่อนหน้านี้ ไม่ได้เชื่อมกับเนื้อหาใหม่ที่กำลังจะได้เรียน

ตารางที่ 6 ซีราซี – การรวมส่วนต่าง ๆ ของบทเรียนจากสองระดับชั้นเข้าด้วยกัน

ระดับชั้นที่ต่ำกว่า	ระดับชั้นที่สูงกว่า
กระบวนการเรียนการสอน	
ส่วน A การรับรู้ปัญหา ↓	ส่วน D+ ทำความเข้าใจและทดลองใช้ (บทเรียนก่อนหน้า) ↓
ส่วน B การแก้ไข้ปัญหา ↓	ส่วน A การรับรู้ปัญหา ↓
ส่วน C การเข้าใจอย่างสมบูรณ์ ↓	ส่วน B การแก้ไข้ปัญหา ↓
ส่วน D ทำความเข้าใจและทดลองใช้	ส่วน C การเข้าใจอย่างสมบูรณ์

4.3 การทำซีราซีทั้งบทเรียน

ผู้สอนสามารถใช้เทคนิคซีราซีได้ตลอดทั้งบทเรียน ไม่ใช่เพียงคาบเรียนเดียว การอธิบายอย่างละเอียดเป็นสิ่งจำเป็นในช่วงตอนต้นบทเรียนเป็นพิเศษ ตารางที่ 7 แสดงตัวอย่างเวลาที่ผู้สอนเน้นเนื้อหาช่วงตอนต้นบทเรียนสำหรับแต่ละระดับชั้นระหว่างทำซีราซี ในกรณีนี้ ผู้สอนใช้เวลาทั้งคาบเรียนเกริ่นนำบทเรียน เราสามารถสันนิษฐานได้ว่านักเรียนระดับชั้นป.5 และป.6 จะใช้เวลาทั้งหมด 5 คาบเรียนเพื่อเรียนให้จบบทเรียน

ตารางที่ 7 การทำซีราซีทั้งบทเรียน

ป.5	ป.6
5 - จบบทที่ 1	1 - เริ่มบทที่ 2
1 - เริ่มบทที่ 2	2 - บทที่ 2
2 - บทที่ 2	3 - บทที่ 2
3 - บทที่ 2	4 - บทที่ 2
4 - บทที่ 2	5 - จบบทที่ 2
5 - จบบทที่ 2	1 - เริ่มบทที่ 3

4.4 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเมื่อทำชีราชี

เมื่อผู้สอนใช้ชีราชีสำหรับหนึ่งคาบเรียนและ/หรือหนึ่งบทเรียน ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

- นักเรียนควรได้รับกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องกัน
- กระบวนการนี้ไม่เน้นไปที่ผู้สอนทั้งตอนต้นหรือตอนจบ การรักษาความสมดุลที่ระหว่งการสอน และการปล่อยให้ นักเรียนได้คิดด้วยตัวเองเป็นสิ่งจำเป็น
- การแบ่งเวลาสำหรับสอนทางตรงและสอนทางอ้อมขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของคาบเรียนวันนั้นและสถานะจริงของ นักเรียน (เราจะอธิบายการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อมในส่วนถัดไป)

5. การสอนทางตรงและการสอนทางอ้อม

5.1 นิยามของการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อม

การสอนทางตรงและการสอนทางอ้อมมีนิยามดังนี้

การสอนทางตรง: ผู้สอนดูแลและสอนกลุ่มนักเรียนระดับชั้นหนึ่งโดยตรง

การสอนทางอ้อม: ผู้สอนให้คำสั่งแก่กลุ่มนักเรียนระดับชั้นหนึ่งไว้เพื่อให้พวกเขาศึกษาด้วยตนเอง

ในการสอนแบบคละชั้น ผู้สอนจะประสบปัญหาด้านเวลาเสมอ โดยเฉพาะเมื่อสอนทางตรง ความเข้าใจในสถานะการเรียนรู้ของนักเรียน การสื่อสารอย่างชัดเจน และการสนับสนุนให้นักเรียนเข้าใจหัวข้อเนื้อหาอย่างถ่องแท้เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้สอน ผู้สอนควรมีความคิดชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการรวมการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อม และแบ่งเวลาที่ใช้กับกลุ่มนักเรียนทั้งสองระดับชั้น

ตารางที่ 8 การเคลื่อนที่ของผู้สอนเมื่อรวมกับการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อม

ระดับชั้นที่ต่ำกว่า		ระดับชั้นที่สูงกว่า	
กระบวนการเรียนการสอน	กระบวนการของผู้สอน		กระบวนการเรียนการสอน
ส่วน A การรับรู้ปัญหา ↓	การสอน ทางตรง	การสอน ทางอ้อม	ส่วน D+ ทำความเข้าใจและทดลองใช้ (บทเรียนที่แล้ว) ↓
ส่วน B การแก้ไขปัญหา ↓	การสอน ทางอ้อม	การสอน ทางตรง	ส่วน A การรับรู้ปัญหา ↓
ส่วน C การเข้าใจอย่างสมบูรณ์ ↓	การสอน ทางตรง	การสอน ทางอ้อม	ส่วน B การแก้ไขปัญหา ↓
ส่วน D ทำความเข้าใจและทดลองใช้	การสอน ทางอ้อม	การสอน ทางตรง	ส่วน C การเข้าใจอย่างสมบูรณ์

5.2 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเมื่อสอนทางตรงและสอนทางอ้อม

ผู้สอนควรคำนึงถึงปัจจัยในตารางที่ 9 ในการนำการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อมมาใช้ในชั้นเรียนแบบคละ

ตารางที่ 9 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเมื่อสอนทางตรงและสอนทางอ้อม

แนวการสอน	ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึง
การสอนทางตรง	<ul style="list-style-type: none"> ● กระตุ้นให้นักเรียนส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ● กำหนดหัวข้อบทเรียนที่ชัดเจนโดยเลือกเนื้อหาการสอน และจัดขั้นตอนและเงื่อนไขการเรียนรู้อย่างรอบคอบ ● สอนความรู้พื้นฐานเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ● ตรวจสอบและชมเชยสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้เพื่อกระตุ้นให้พวกเขาเรียนรู้ต่อไปด้วยตนเอง
การสอนทางอ้อม	<ul style="list-style-type: none"> ● กระตุ้นให้นักเรียนพัฒนานิสัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ● ให้คำแนะนำที่ชัดเจนแก่นักเรียนเพื่อให้พวกเขาเข้าใจจุดประสงค์การเรียนรู้ ● ช่วยนักเรียนพัฒนาทักษะการเรียนรู้เพื่อให้พวกเขาศึกษาด้วยตนเองต่อไป และ/หรือเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย ● เตรียมตัวให้ดีสำหรับการสอนทางตรงในครั้งต่อไป





5.3 วาทารี: การสลับไปมาระหว่างระดับชั้น

ในการดำเนินการสอนทางตรงและการสอนทางอ้อมในหลายระดับชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนจะสลับไปมาระหว่างสองระดับชั้น การสอนแบบนี้เรียกว่า วาทารี ในภาษาญี่ปุ่น และมีอีกหลายรูปแบบเพื่อตอบสนองจุดมุ่งหมายของบทเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ รูปแบบวาทารีสามรูปแบบจะนำมาใช้ในตารางที่ 10, 11 และ 12

5.3.1 การสอนทั้งสองระดับชั้นอย่างเท่าเทียม

ที่นี้ผู้สอนจะเยี่ยมชมแต่ละระดับชั้นอย่างเท่าเทียมกัน ทำให้สามารถควบคุมความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของทั้งสองระดับชั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ





ตารางที่ 10 การสอนทั้งสองระดับชั้นอย่างเท่าเทียม

ระดับชั้นที่ต่ำกว่า	ระดับชั้นที่สูงกว่า
เริ่มบทเรียน	
การสอนทางตรง 	การสอนทางอ้อม
การสอนทางอ้อม	การสอนทางตรง 
การสอนทางตรง 	การสอนทางอ้อม
การสอนทางอ้อม	การสอนทางตรง 
จบบทเรียน	

5.3.2 การเลือกสอนทางตรงให้ระดับชั้นหนึ่งมากกว่า

ในกรณีนี้ ผู้สอนจะใช้เวลากับระดับชั้นหนึ่งมากกว่าเนื่องจากระดับของเนื้อหาบทเรียน จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับอีกระดับชั้นหนึ่งที่จะต้องเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น เพื่อที่ผู้สอนจะได้เอาใจใส่ระดับชั้นที่ต้องการการสอนทางตรงมากขึ้น






ตารางที่ 11 การเลือกสอนทางตรงให้ระดับชั้นหนึ่งมากกว่า

ระดับชั้นที่ต่ำกว่า	ระดับชั้นที่สูงกว่า
เริ่มทเรียน	
การสอนทางตรง 	การสอนทางอ้อม
การสอนทางอ้อม	การสอนทางตรง 
การสอนทางตรง 	การสอนทางอ้อม
การสอนทางอ้อม	การสอนทางตรง 
จบทเรียน	

5.3.3 การประสานการสอนทางตรง การสอนทางอ้อม

ในกรณีนี้ ผู้สอนตั้งใจดำเนินการสอนทางอ้อมพร้อมกันสำหรับทั้งสองระดับชั้น ทำให้นักเรียนมีเวลาศึกษาด้วยตนเอง และยังช่วยให้ผู้สอนสามารถเข้าไปสอนนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นรายบุคคลได้ง่ายขึ้น

ตารางที่ 12 การประสานการสอนทางตรง การสอนทางอ้อม

ระดับชั้นที่ต่ำกว่า	ระดับชั้นที่สูงกว่า
เริ่มบทเรียน	
การสอนทางตรง 	การสอนทางอ้อม
การสอนทางอ้อม	การสอนทางตรง 
การสอนทางอ้อม	การสอนทางอ้อม 
การสอนทางตรง 	การสอนทางอ้อม
การสอนทางอ้อม	การสอนทางตรง 
จบบทเรียน	

5.4 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับวาทารี

ในการดำเนินการสอนแบบวาทารี ผู้สอนควรคำนึงถึงข้อควรพิจารณาต่อไปนี้

- ก่อนย้ายไปสอนระดับชั้นอื่น ผู้สอนควรมั่นใจว่านักเรียนในคาบการเรียนการสอนทางตรงพร้อมที่จะแก้ปัญหาด้วยตนเองแล้ว
- ผู้สอนจำเป็นต้องสลับตามแผนการสอน การสลับหลายครั้งนั้นไม่ได้ผลเสมอไป
- ให้กำหนดเวลาสำหรับการสอนทางอ้อมพร้อมกัน หากจำเป็น และผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนแก้ปัญหาด้วยตนเอง

5.5 ปัจจัยที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงและบทบาทของนักเรียน

ในส่วนท้ายของบทนำเกี่ยวกับการสอนแบบคละชั้นเรียน สิ่งสำคัญคือต้องกล่าวถึงปัจจัยที่ผู้สอนควรพิจารณาและบทบาทของนักเรียนในกระบวนการเรียนรู้ (ตารางที่ 13) เมื่อคำนึงถึงข้อมูลนี้ กรอบแนวคิดการวิจัยสำหรับการสอนแบบคละชั้นเรียนในบทเรียนเดียวได้อธิบายไว้ในตารางที่ 14

ตารางที่ 13 ปัจจัยที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงและบทบาทของนักเรียน

	ปัจจัยที่ผู้สอนต้องพิจารณา	บทบาทของนักเรียน
การเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> ● นำเสนอปัญหาและให้นักเรียนค้นพบปัญหาเหล่านั้น ● ให้นักเรียนจัดระเบียบสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้และประสบการณ์ ● ชี้แจงประเด็นที่ต้องศึกษาในชั้นเรียน ● ให้นักเรียนมั่นใจกับวิธีการและขั้นตอนการแก้ปัญหา ● ให้นักเรียนคาดเดาผลลัพธ์ 	<ul style="list-style-type: none"> ● ทำความเข้าใจงาน ● รับรู้ประเด็นที่คลุมเครือ ● เข้าใจจุดมุ่งหมายของบทเรียน ● เข้าใจความแตกต่างจากบทเรียนที่แล้ว ● คิดถึงวิธีการและขั้นตอนในการแก้ปัญหา ● คาดเดาผลลัพธ์
การเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้นักเรียนทำงานตามขั้นตอนในการแก้ปัญหา ● ให้นักเรียนจดประเด็นสำคัญและประเด็นที่คลุมเครือ ● สาธิต นำเสนอ และให้คำแนะนำนักเรียน ● ให้นักเรียนเปรียบเทียบผลลัพธ์กับความคาดหวัง 	<ul style="list-style-type: none"> ● การทำงานตามขั้นตอนในการแก้ปัญหา (การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบกลุ่มโดยมีหัวหน้าวิชา) ● คิดอย่างรอบคอบและศึกษาอย่างไม่ลดละ ● จัดระเบียบประเด็นสำคัญและประเด็นที่คลุมเครือ
การประยุกต์ใช้ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้นักเรียนนำเสนอและเปรียบเทียบผลลัพธ์กับคนอื่น ● ดึงประเด็นสำคัญจากนักเรียนแต่ละคนแล้วแบ่งปันกับทั้งชั้นเรียน ● ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง 	<ul style="list-style-type: none"> ● นำเสนอผลลัพธ์ให้กับทุกคน ● เข้าใจถึงความคิดและผลลัพธ์ของนักเรียนคนอื่น ๆ ที่คล้ายกันและแตกต่างกัน ● จัดระเบียบวิธีคิดและหาทางออก ● ตรวจสอบกระบวนการคิดและวิธีแก้ปัญหาที่ได้เรียนรู้ในบทเรียน
การประยุกต์ใช้ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้นักเรียนฝึกความจำ ● ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสริม ● ให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา 	<ul style="list-style-type: none"> ● นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้กับเหตุการณ์หรือปัญหาอื่น ๆ ● ทำความเข้าใจว่าจะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างไร

ตารางที่ 14 ปัจจัยที่ผู้สอนต้องพิจารณาและบทบาทของนักเรียนในแต่ละส่วนของบทเรียน

ระดับชั้นที่ต่ำกว่า			ระดับชั้นที่สูงกว่า			
กระบวนการ การเรียนรู้ การสอน	การพิจารณาของผู้สอน	บทบาทของนักเรียน	กระบวนการ ของผู้สอน	บทบาทของนักเรียน	การพิจารณาของผู้สอน	กระบวนการ การเรียนรู้ การสอน
การเรียนรู้ปัญหา ส่วน A <input type="checkbox"/>	<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอปัญหาและให้นักเรียนค้นพบปัญหาเหล่านั้น ให้นักเรียนจัดระเบียบสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้และประสบการณ์ ชี้แจงประเด็นที่ต้องศึกษาในชั้นเรียน ให้นักเรียนมั่นใจกับวิธีการและขั้นตอนการแก้ปัญหา ให้นักเรียนคาดเดาผลลัพธ์ 	<ul style="list-style-type: none"> ทำความเข้าใจงาน รับรู้ประเด็นที่คลุมเครือ เข้าใจจุดมุ่งหมายของบทเรียน เข้าใจความแตกต่างจากบทเรียนที่แล้ว คิดถึงวิธีการและขั้นตอนในการแก้ปัญหา คาดเดาผลลัพธ์ 	การสอนทางตรง การสอนทางอ้อม	<ul style="list-style-type: none"> นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้กับเหตุการณ์หรือปัญหาอื่น ๆ ทำความเข้าใจว่าจะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างไร 	<ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนฝึกความจำ ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสริม ให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา 	ทำความเข้าใจและ การทดลองใช้ ส่วน D+ <input type="checkbox"/>
การเข้าไปแก้ปัญหา ส่วน B <input type="checkbox"/>	<ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนทำงานตามขั้นตอนในการแก้ปัญหา ให้นักเรียนจดประเด็นสำคัญและประเด็นที่คลุมเครือ สาธิต นำเสนอ และให้คำแนะนำนักเรียน ให้นักเรียนเปรียบเทียบผลลัพธ์กับความคาดหวัง 	<ul style="list-style-type: none"> การทำงานตามขั้นตอนในการแก้ปัญหา (การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบกลุ่มโดยมีหัวหน้าวิชา) คิดอย่างรอบคอบและศึกษาอย่างไม่ลดละ จัดระเบียบประเด็นสำคัญและประเด็นที่คลุมเครือ 	การสอนทางอ้อม การสอนทางตรง	<ul style="list-style-type: none"> ทำความเข้าใจงาน รับรู้ประเด็นที่คลุมเครือ เข้าใจจุดมุ่งหมายของบทเรียน เข้าใจความแตกต่างจากบทเรียนที่แล้ว คิดถึงวิธีการและขั้นตอนในการแก้ปัญหา คาดเดาผลลัพธ์ 	<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอปัญหาและให้นักเรียนค้นพบปัญหาเหล่านั้น ให้นักเรียนจัดระเบียบสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้และประสบการณ์ ชี้แจงประเด็นที่ต้องศึกษาในชั้นเรียน ให้นักเรียนมั่นใจกับวิธีการและขั้นตอนการแก้ปัญหา ให้นักเรียนคาดเดาผลลัพธ์ 	การเรียนรู้ปัญหา ส่วน A <input type="checkbox"/>
การเข้าใจอย่าง สมบูรณ์ ส่วน C <input type="checkbox"/>	<ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนนำเสนอและเปรียบเทียบผลลัพธ์กับคนอื่น ตั้งประเด็นสำคัญจากนักเรียนแต่ละคนแล้วแบ่งปันกับทั้งชั้นเรียน ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง 	<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอผลลัพธ์ให้กับทุกคน เข้าใจถึงความคิดและผลลัพธ์ของนักเรียนคนอื่น ๆ ที่คล้ายกันและแตกต่างกัน จัดระเบียบวิธีคิดและทางออก ตรวจสอบกระบวนการคิดและวิธีแก้ปัญหาที่ได้เรียนรู้ในบทเรียน 	การสอนทางตรง การสอนทางอ้อม	<ul style="list-style-type: none"> การทำงานตามขั้นตอนในการแก้ปัญหา (การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบกลุ่มโดยมีหัวหน้าวิชา) คิดอย่างรอบคอบและศึกษาอย่างไม่ลดละ จัดระเบียบประเด็นสำคัญและประเด็นที่คลุมเครือ 	<ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนทำงานตามขั้นตอนในการแก้ปัญหา ให้นักเรียนจดประเด็นสำคัญและประเด็นที่คลุมเครือ สาธิต นำเสนอ และให้คำแนะนำนักเรียน ให้นักเรียนเปรียบเทียบผลลัพธ์กับความคาดหวัง 	การแก้ปัญหา ส่วน B <input type="checkbox"/>
การเข้าใจอย่าง สมบูรณ์ ส่วน D <input type="checkbox"/>	<ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนฝึกความจำ ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสริม ให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา 	<ul style="list-style-type: none"> นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้กับเหตุการณ์หรือปัญหาอื่น ๆ ทำความเข้าใจว่าจะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างไร 	การสอนทางอ้อม การสอนทางตรง	<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอผลลัพธ์ให้กับทุกคน เข้าใจถึงความคิดและผลลัพธ์ของนักเรียนคนอื่น ๆ ที่คล้ายกันและแตกต่างกัน จัดระเบียบวิธีคิดและทางออก ตรวจสอบกระบวนการคิดและวิธีแก้ปัญหาที่ได้เรียนรู้ในบทเรียน 	<ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนนำเสนอและเปรียบเทียบผลลัพธ์กับคนอื่น ตั้งประเด็นสำคัญจากนักเรียนแต่ละคนแล้วแบ่งปันกับทั้งชั้นเรียน ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง 	การเข้าใจอย่างสมบูรณ์ ส่วน C <input type="checkbox"/>

รายการอ้างอิง

Hokkaido University of Education Research Institute for Remote and Small School Education (2019). *Guidebook for Multi-grade Teaching in Remote Areas*. Sapporo, Japan: National University Corporation Hokkaido University of Education.

The Ministry of Education, Culture, Sports, Science, and Technology (1954) *Act on Promotion of Education in Remote Areas* (Rev. 2015). Retrieved April 4, 2020 from https://elaws.e-gov.go.jp/search/elawsSearch/elaws_search/lsg0500/detail?lawId=329AC0000000143

The Ministry of Education, Culture, Sports, Science, and Technology (1947). *Enforcement Regulations of the School Education Act* (Rev. 2018). Retrieved April 4, 2020 from https://elaws.e-gov.go.jp/search/elawsSearch/elaws_search/lsg0500/detail?lawId=322M4000080011_20170401_999M40000080011&openerCode=1#190

The Ministry of Education, Culture, Sports, Science, and Technology (2020). *Results of School Basic Survey (2019-2020)*. Retrieved April 4, 2020 from https://www.mext.go.jp/component/b_menu/other/_____icsFiles/afieldfile/2019/08/08/1419592_2.pdf

บรรณานุกรม

Executive Committee for All Hokkaido Remote and Multi-grade Education Conference in Sorachi. (2019). *Journal of the 68th All Hokkaido Remote and Multi-grade Education Conference in Sorachi*. Sapporo, Japan: Executive Committee for All Hokkaido Remote and Multi-Grade Education Conference in Sorachi.

Executive Committee for All Hokkaido Remote and Multi-grade Education Conference in Sorachi. (2020). *Report Collection of the 68th All Hokkaido Remote and Multi-grade Education Conference in Sorachi*. Sapporo, Japan: Executive Committee for All Hokkaido Remote and Multi-Grade Education Conference in Sorachi.

Hokkaido Prefectural Board of Education. (2019). *School Education Handbook for New Teachers*. Sapporo, Japan: Hokkaido Prefectural Board of Education.

Hokkaido Education Research Institute, Hokkaido University of Education. (2005). *Joint Project by Hokkaido University of Education and Hokkaido Government Board of Education: How to Instruct Multi-Grade Classes-Forinexperienced teachers*. Sapporo, Japan: National University Corporation Hokkaido University of Education.

Kawamae, A. (2015). *The Remote Education Programs in Teacher Training*. Tokyo, Japan: Gakuji Shuppan.

Kawamae, A., Tamai, Y., & Ninomiya, S. (2018). *Remote and Small School Education: Challenges in the Context of the Declining Birthrate*. Tokyo, Japan: Gakuji Shuppan.

Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology. (2010). *Compendium of Student Counselling*. Tokyo, Japan: Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology.

Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology. (2018). *Government Curriculum Guidelines for Elementary Schools (Notified in 2017)*. Tokyo, Japan: Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology.

Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology. (2018). *Government Curriculum Guidelines for Junior High Schools (Notified in 2017)*. Tokyo, Japan: Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology.

Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology. (2019). *White Paper of Education, Culture, Sports, Science and Technology 2018 Edition*. Tokyo, Japan: Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology.

National Federation for Remote Education Research. (1983). *A glossary of Remote and Multi-grade Education for Everyone (New Edition)*. Tokyo, Japan: National Federation for Remote Education Research.

National Federation for Remote Education Research. (1995). *An Essential Guidebook for Remote Education*. Tokyo, Japan: National Federation for Remote Education Research.

National Federation for Remote Education Research. (2018). *Practical Case Examples from Remote, Multi-grade, and Small Schools*. Tokyo, Japan: National Federation for Remote Education Research.

National Federation for Remote Education Research. (2019). *Practical Case Examples from Remote, Multi-grade, and Small Schools*. Tokyo, Japan: National Federation for Remote Education Research.

Research Institute of Remote and Small School Education. (2020). *Journal of Remote Education Volume 74*. Sapporo, Japan: National University Corporation Hokkaido University of Education.

Takami, S., Wakai, Y., Sakata, T., & Umeno, M. (2020). *Compendium of Educational Laws 2021 Edition*. Tokyo, Japan: Kyodo Shuppan.

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการสอนแบบคละชั้นเรียนในประเทศญี่ปุ่น ฉบับสั้น

ผู้เขียน: आयुมิ คาวามาเอะ (รองผู้อำนวยการ สถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่น
ทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็ก มหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด)

ผู้แปล: ทาเกะฮิโระ โอนะ (อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด)
รดา มณีอินทร์ (เจ้าหน้าที่แปล)
พิทยาภรณ์ แซ่อึ้ง (เจ้าหน้าที่แปล)

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ: แอนดรูว์ ไรอัน (ที่ปรึกษาโครงการผู้นำการศึกษาระดับโลก มหาวิทยาลัย
การศึกษาฮอกไกโด)

แก้ไขโดยสถาบันวิจัยการศึกษาสำหรับโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็กของ
มหาวิทยาลัยฮอกไกโด (HUE RISE)

ที่อยู่: 1-15-55, ชิโรยามะ, คุชิโระ, ฮอกไกโด 085-8580 ประเทศญี่ปุ่น

โทรศัพท์: +81(0)154-44-3291

อีเมล: kus-hekiken@j.hokkyodai.ac.jp

จัดพิมพ์โดย มหาวิทยาลัยบริษัทแห่งชาติ มหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด

ผู้อำนวยการฝ่ายเผยแพร่: ฮารุโอะ จานะ (อธิการบดีมหาวิทยาลัยการศึกษาฮอกไกโด)

เผยแพร่ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2563